

ஒவ்வொரு குழந்தையையும் நேசிப்போம் ஒரு புத்தக ஆய்வு

குழந்தைகள் நாளைய மனிதர்கள் அல்ல. இன்றைய மனிதர்கள்தான்.

புத்தகம் ஒரு சிறந்த நண்பனாகும். எப்பொழுதும் நம்மை விட்டு நீங்காது நம்முடன் இருக்கும் நெருங்கிய நண்பன் புத்தகமே. நல்ல புத்தகம் நம் பிரச்சினைகளுக்குப் பதில் கூறும்; கவலையை மறக்கச் செய்யும்; தன்னம்பிக்கையை வளர்த்து வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும்; சிக்கல்களுக்குகான தீர்வை மிக எளிதாகச் சொல்லி விடும். அத்தகைய புத்தகம் ஒன்றைப் படிக்க நேர்ந்தது மிக மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

குழந்தையைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதா? குழந்தைகளை நான் நேசிக்கிறேன் என்று இறுமாப்பிலிருந்து எனக்குக் குழந்தையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய செய்திகள் இன்னும் பல உள்ளன என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கியது இந்தப் புத்தகம். உங்கள் குழந்தையை அறிய முயலும் முன்பு, உங்களை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளுங்கள் என்று எடுத்துக்காட்டி உணர்த்தி இருக்கிறார் ஆசிரியர்.

வளர்ந்தோரின் கைப்பாவையாக குழந்தைகள்:

பூத்துக் குலுங்கும் தோட்டத்தின் மேல் சிறகடித்துப் பறக்கும் வண்ணத்துப்பூச்சி குழந்தை. எப்படிப்பட்ட உதாரணம்! அவளின் இறக்கைகள் நனையாமல் எவ்வாறு முறுக்கேற்றுவீர்கள் என்ற கேள்விக்குப் பதில் என்ன? குழந்தைக்கு இது வேண்டுமா? வேண்டாமா? அவள் என்ன நினைப்பாள்? என்று எதையும் நினைக்காமல் நம் எண்ணங்களைக் குழந்தை மீது எளிதாகத் திணிக்கிறோம் என்ற வருத்தம் உட் புகுந்தது.

பசி இல்லாத போதும் உனக்கான உணவை உண். வாந்தி வருவதாக இருந்தாலும் கவலையில்லை. களைப்படையாவிட்டாலும் படுக்கைக்குச் செல். இப்படித்தானே குழந்தைகளைச் சித்திரவதை

செய்கிறோம். தூங்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் பொழுது தூங்க விடாமல் பசியாக இருக்கும் பொழுது சாப்பிட விடாமல், மொத்தத்தில் தேவையான பொழுது தேவையானதைத் தராமல், நம் வசதிக்கல்லவா குழந்தைக்கு எல்லாவற்றையும் திணிக்கிறோம்?

வகுப்பறையிலும் இதுதான் நடக்கிறது. கற்க வேண்டும் என்ற மனநிலை இருக்கிறதோ இல்லையோ? கேட்கப் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ? நான் சொல்வதை நீ கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்; எழுதித்தான் ஆக வேண்டும். இது குழந்தைக்கு நாம் செய்யும் கொடுமையல்லவா? அதனால் தான் அனைவரும் குழந்தை மையக் கல்வியைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றோம்? இதை அனைத்து வகுப்பறையும் பின்பற்றுகிறதா?

எது நல்ல குழந்தை?

‘இரவு முழுக்கத் தூங்கும் குழந்தை நற்பண்புள்ள நல்ல குழந்தை, ஆரவாரமாக சத்தம் போட்டுக் காரணம் இன்றிச் சங்கடமான உணர்வுகளைத் தரும் குழந்தை மோசம்’ என்று குழந்தையை நாம் எளிதில் மதிப்பிடுகிறோமே அது எவ்வளவு பெரிய தவறு. எதைக் கொண்டு தீர்மானிப்பது? அது போலத்தானே வகுப்பறையில் துரு துருவென்று ஓடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையையும், கேள்வி கேட்கும் குழந்தையையும், ஓயாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையையும் அடங்காது என்று மதிப்பிட நாம் யார்? இதைச் சற்று சிந்தித்தோமானால் இனி ஒருபோதும் குழந்தைகளை அரவணைப்பதில் குழப்பம் இருக்காது என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறிய உதாரணங்கள் இன்னும் இதயத்தில் பொன்னெழுத்துகளாக மின்னுகின்றன.

“வசந்த காலம், இலையுதிர் காலம் போல குழந்தை வளர்ச்சியும் ஒரு வளைகொடு போன்றது. அதில்

வேலையும் ஓய்வும் கலந்திருக்கும். இதில் வளைகோடு என்று குழந்தையின் வளர்ச்சியை ஒப்பிட்டுக் கூறியிருப்பது குழப்பத்தை அளிப்பதாக இருக்கிறது. ஆசிரியர் சுருள் கோடு என்று கூறுகிறாரா? அல்லது வளைகோடா என்று கூறுகிறாரா? என்பது இன்னும் புதிராகவே உள்ளது. நான் என்பதைக் கண்டறியும் தன்மை, வளர்ச்சி, செயல்கள் என அனைத்தும் சுருள்கோடுகளாக அல்லவா பிரதிப்பலிக்கின்றன?

மரியாதை வேண்டும்:

“ஒரு வழியாக நாளை வந்தடையும் போது, நாம் அடுத்த நாளைக்கு காத்திருக்க ஆரம்பித்து விடுவோம். எத்தனை சத்தியம். இந்த நாளைக்காக நாம் ஓடுவது மட்டுமின்றி, குழந்தையையும் வாட்டுகிறோம். இன்று தர வேண்டிய மரியாதையைத் தர வேண்டும் என்று குழந்தை எதிர்பார்ப்பது நியாயமே.” அக்கறை இன்மையால் குழந்தைகளின் இன்றைய அழகை, அறிவை, ஆற்றலை, ஆடல் பாடல்களைத் தரிசிக்கத் தவறுகின்றோம்” இன்று என்னவாக இருக்கிறார்களோ அவர்களை முழுவதுமாக ஏற்கத் தயங்கின்றோம்.

மரியாதையை எதிர்பார்க்கும் குழந்தையிடம் ஏய் இதைச் செய், எழுது, படி, உட்கார், சொல் என எத்தனை ஆணைகளைப் பிறப்பிக்கின்றோம். குழந்தை என்ன நினைக்கும்? என்ன 30 பேருக்கும் ஒரே ஆணை, ஒரே செயற்கை கற்பித்தல். அவர்களின் தனித்துவத்தை எண்ணிப் பார்க்க யாருக்குமே நேரம் கிடையாது.

“வளர்ந்தோரின் சிக்கல்களைச் சிரமங்களைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை’ என்று அவளை அவமதிக்கின்றோம். புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த முயற்சி செய்திருக்கிறோமா...? என்றால் அங்கு வெறும் கேள்விக் குறி மட்டுமே மிஞ்சும். புரிய வைக்க வேண்டும் என்பது வளர்ந்தவர்களின் தலையாய கடமை என்பதை இப்புத்தகம் உணர்த்தியுள்ளது.

புத்தக ஆசிரியரின் சாட்டையடி:

“உலகின் கொடூரங்களில் மிகவும் மோசமானது ஒரு குழந்தை தன் அப்பா, அம்மா அல்லது ஆசிரியருக்குப் பயப்படுவதாகும்.” புத்தக ஆசிரியரின்

இவ்வரிகள் ஒவ்வொரு பள்ளியின் சுவரில் மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு வீட்டின் வாசலிலும் பொறிக்கப்பட வேண்டும். ஆசிரியரைப் பார்த்து பயப்படும் குழந்தையால் நன்கு கல்வி பயில இயலுமா? பயம் என்ற உணர்வு பொய் பேசத் தூண்டும், உண்மையை மறைக்கத் தூண்டும். அப்படியிருக்க குழந்தையால் எப்படி அறிவைப்பெற முடியும்? குழந்தை அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யவும் தயங்கும் அல்லவா? “நம்புவதற்கும், நேசிப்பதற்கும் பதிலாக அவர்களைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறது.” எழுத்தாளரின் இந்த வரி பெற்றோர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரு சாட்டையடி.

குழந்தைகள் கல்வியையும் பள்ளியையும் மறுப்பது இத்தகைய சூழல்களால் தான். ஆசிரியர் அம்மாவாக மாறும் பொழுது குழந்தைகளிடம் நம்பிக்கை வளர்கிறது; அதன் மூலம் கற்றல் மிக எளிமையாக நிகழ்கிறது என்பதைத் தெளிவாக உணர வைத்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

“குழந்தையின் வெற்றி பெரியவர்களால் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. மற்ற குழந்தைகளின் மதிப்பீடுகளால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது” என்பதை எத்துணை அழகாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். எனவே தான் குழந்தை ஒவ்வொரு முறையும் குழுக்கற்றலில் அதிக ஈடுபாடும் ஆர்வமும் காட்டுகிறதோ? மெதுவாகக் கற்கும் மாணவன் ஆசிரியரிடம் கற்று கொள்வதை விட தன் சக நண்பர்களுடன் இருக்கும் போது எளிதாகக் கற்று கொள்கிறான் என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்த உண்மை.

யார் பெரியவர்?

குழந்தைகளைப் பொருத்தவரை “பெரியவர்கள் புத்திசாலிகள் இல்லை. எல்லாவற்றிற்கும் கோபம் கொள்பவர்களாகவும் சத்தம் போடுபவர்களாகவும் உள்ளனர். என்ன அழகான விளக்கம். எத்தனை முறை, ஏன் ஒவ்வொரு முறையும் இதைக் குழந்தைகள் நம்மிடம் வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். நாம் தான் புரிந்து கொள்ளாமல் போய்விட்டோம்.

“குழந்தைகள் நாளை மனிதர்கள் அல்ல. இன்றைய மனிதர்கள்தான்”

“குழந்தைகள் பொய் சொல்ல விரும்ப மாட்டார்கள்;

உண்மையைச் சொல்ல இயலாத சில நேரங்களில்
நேர்மையை உரக்க உரைப்பது அவர்களின்
மௌனமே”

ஆகா! படிக்கப் படிக்க யாரோ தலையில்
சம்மட்டியால் ஓங்கி அடித்துக் கொண்டே
இருப்பது போன்ற உணர்வு. இக்கட்டுரையில்

நான் எழுதியது சில; புத்தகத்தில் ஆசிரியரின்
எழுத்துக்கள் உரைப்பதோ பற்பல. ஒவ்வொரு
ஆசிரியரும் பெற்றோரும் வாசிக்க வேண்டியதாக
நான் கருதும் புத்தகம் இது. வாசித்துப் பாருங்கள்
வாய்ப்பிருந்தால். உங்கள் இதயம் இளகி உருகி
அன்பாக ஊற்றெடுக்கும்.



மு. சாந்தகுமாரி, தொ.ப.ஆ.,
அ.தொ.ப., வடுவக்குப்பம்